

ŽIVOT FARNOSTÍ

Ročník I.

KVĚTEN 2007

č.5

*Společný zpravodaj farnosti Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.*

BUDIŽ VDĚČNĚ VELEBENA ...

Nejkrásnější měsíc v roce, květen, naplněný krásou a libou vůní květů, byl právem vybrán církví jako měsíc zasvěcený Panně Marii, naší nebeské Matce. Probouzející se příroda a krásný zpěv ptactva jsou jako znamení lásky Boha Otce. Vše se rodí k novému životu.

V myslí máme ještě zážitky z minulého měsíce. Maria v bolesti stojí před křížem, prožívá utrpení spolu se svým synem. Pán Ježíš v největších bolestech projevuje svoji lásku a dává jí Janovi, a tím také nám, za Matku. Maria prožívá jeho smrt, kladou jí Ježíše na klín a my můžeme jenom obdivovat, jaká síla a láska z ní vyzáruje. Věří slovům svého Syna, že to tak všechno musí být.

Nyní je Marie vyvýšená, oslavená, korunována - je naší Královnou. Právě teď po jejím nanebevzetí se k ní můžeme s důvěrou obracet se svými prosbami. Jako její děti budme naší nebeské Matce vděční. Ona určitě ví, co potřebujeme, abychom došli spásy. To je její největší starost. V každém

zjevení, které se událo zde na zemi, Panna Maria vyzývá k obrácení hříšníků. Chce, aby lidé uvěřili v jejího Syna, modlili se a činili pokání. Většina lidí nechce slyšet, a ani vidět, jsou k těmto událostem úplně lhostejní. Neuvěří, i kdyby někdo vstal z mrtvých.

Pro nás věřící jsou tato zjevení povzbuzením k ještě větší víře a radosti. Chtěl bych těm, kteří neví, co se událo v Guadalupe v Mexiku, toto zjevení Panny Marie přiblížit. Svatý otec Jan Pavel II. byl velkým ctitelem Panny Marie. Svou první apoštolskou cestu směřuje do Mexika. Před obrazem Panny Marie děkuje za své zvolení a je mu vnuknuto, že bude papežem „poutníkem“. Po svém uzdravení po atentátu, který byl na něj spáchán, znovu zde přichází poděkovat za záchranu života. Náboj odevzdává Panně Marii, protože věří, že to byla ona, která jej zachránila.

Stalo se to indiánskému chlapci Juanu Diego Cuatilanovi poté, co prosil o uzdravení jednoho příbuzného v lese na Cerro El Tepeyae. Událo se tak 10. prosince 1531, když byl na cestě na mši svatou: „Neobávej se této nemoci, ani žádného jiného neštěstí. Cožpak tu nejsem já, tvoje Matka? Nejsi snad chráněn v mém stínu? Nejsem já tvým zdravím? Já jsem Matka všech lidí, kteří žijí spolu na této zemi. Matka všech ostatních kmenů a národů. Matka všech, kteří mě milují a ke mně se utíkají s důvěrou.“ Tak pravila krásná žena indiánských rysů a požádala ho, aby jí byl na tomto místě vystavěn kostel, v němž bude moci prokazovat svou lásku a pomoc trpícím. Španělský františkánský biskup Juan de Lumarraga dlouho chlapce odmítal. Teprve když mu hoch z místa posledního zjevení (12. prosince), z kopce, kde rostly jen kaktusy, přinesl plášť plný zde neznámých kastilských růží s obrazem, který do něj vtiskla Maria, uznal tento zázrak a Panna Maria se stala trvalou patronkou celého Mexika. Obraz, který obsahuje množství symbolů, byl pro Aztéky používající obrazové písmo, výmluvným poselstvím. Tyto symboly jim byly

srozumitelné, vyvolaly obrovské nadšení a oni konečně porozuměli slovům a učení Ježíše Krista.

V následujících deseti letech bylo pokřtěno osm milionů obyvatel a Guadalupe se stalo jedním z největších poutních míst na světě, zatímco v Evropě v důsledku reformace mnoho miliónů lidí svou víru ztrácelo.

Už více než čtyři sta pedesát let zůstává obraz Panny Marie vtisknutý do pláště vesničana nezměněn. Nezničil jej ani požár, ani zemětřesení. Přitom je známo, že indiánská tilma vyrobená z vláken agáve, se po čtyřiceti letech samovolně rozpadá. Plášť je svým způsobem srovnatelný s Turínským plátnem. Bůh nám skeptikům jedenadvacátého století předložil v tomto, nikoliv lidskou rukou namalovaném obraze tajemství, které nemůže zatím zcela odhalit ani nejmodernější technika. Obraz byl po dobu sta let vystaven krajně nepříznivým klimatickým podmínkám a byl zcela volně přístupný. Nesčetné svíce hořely v jeho blízkosti, prosté lidské ruce nanášely svými doteky mastnotu, pot a nečistotu. V roce 1921 umístil terorista do kostela přímo pod obraz bombu, která způsobila těžké hmotné škody. Nikdo však nebyl zraněn a obraz zůstal naprosto neporušený. Barvy nejsou minerálního, rostlinného ani živočišného původu. I když se zdá, že obraz obsahuje všechny malířské techniky (freska, vodová barva, tempera a další fyzikálně nedostižitelné kombinace), má spíše charakter fotografie. Infračervené záření nedokázalo žádné tahy štětcem, skicu nebo náčrt. V roce 1951 došlo při mnohonásobném fotografickém zvětšení tváře Madony k dalšímu zázračnému zjištění. V jejích očích byla objevena scéna předávání květin biskupovi, tak, jak je to možné vidět u živého oka. Je zcela vyloučeno, aby v 16. století byl kdokoliv schopen něco takového zhotovit. V roce 1971 byl obraz při čištění rámu potřísněn kyselinou dusičnou, ale ani ta obraz nepoškodila. Na vědeckém výzkumu pracoval například nositel Nobelovy ceny za chemii Richard Khun a členové vědecké skupiny laboratoří NASA dr. Calagana a prof. J. B. Smitha. Dále za pomoci nejmodernější techniky používané při studiu fotografií z umělých družic Ing. Tazsmann použil 2500 krát zvětšení každého detailu. Bylo zkoumáno oční pozadí s konstatováním, že se chová jako oko živého člověka. V původní řeči se Guadalupe vyslovovalo jako - Quatlaxupeh - Ta, která šlape hada. /Z knihy Fr. Růžičky Expedice Mexiko/

Požehnaná jsi, Panno Maria, od Pána, nejvyššího Boha, mezi všemi ženami na zemi. Kdo může vyzpívat tvou chválu, svatá a neposkvrněná. Vždyť skrze tebe jsme dostali Vykupitele, našeho Pána Ježíše Krista.

Miroslav Malota

DĚKANÁTNÍ POUŤ NA VELEHRAD V SOBOTU 12. KVĚTNA 2007

Možnost společným poutním autobusem. Místenky v sakristii. Cestovné tam i zpět 120,-
- Kč. Odjezd ve 14.00 z Drnovin

Prosme ve svých modlitbách za křesťanské rodiny a za dobré kněze, řeholníky a řeholnice, aby náš každodenní život byl provázen Božím požehnáním.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby se všichni křesťané nechali vést Božím slovem a byli vnímaví pro Boží znamení podle příkladu Panny Marie.

Úmysl misijní: Aby měla církevní výchovná zařízení v misijních zemích dostatek dobrých učitelů.

Úmysl národní: Aby maminky měly odvahu přijmout děti a dočkaly se na nich radosti.

Úmysl farní: Abychom s celou farností prožívali měsíc květen jako praví ctitelé Panny Marie.

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci dubnu 2007 přijali:

Daniela Kišše - Slopné
Simonu Kořenkovou - Vysoké Pole
Elenu Bláhovou - Horní Lhota

Svou společnou cestu životem před Božím oltářem začali v dubnu 2007:

21. dubna:
Libor Matějička - Újezd
Zuzana Machů - Újezd

V měsíci dubnu 2007 odešel na večnost a byl pohřben:

4. dubna:
Alois Váňa - 66 let
Horní Lhota 116

*Opočinutí věčné dej mu, Pane,
a světlo věčné ať mu svítí.
Ať odpočívá v pokoji.*

ODEVZDÁVÁM SE TOBĚ A PŘIJÍMÁM TĚ.

Využíváme možnosti, kterou nabízí náš měsíčník, abychom Vám přenesli několik myšlenek, které nás velmi oslovily na duchovní obnově pro manžele.

Toto setkání se uskutečnilo 17. března v Luhačovicích a vedl ho otec Jan ŠKANDERA, který momentálně působí v kněžském semináři (dříve mimo jiné učil na AG Kroměříž).

Lektor si vytýčil základní cíl obnovy - „**Prozářit naše vztahy**“ - pod heslem: „**Dostává ten, kdo dává**“. Jak jednoduchá myšlenka. Hluboce pravdivá, zvláště v dnešní době. Době spěchu a sobectví, které si mnohdy ani neuvědomujeme, natož abychom si je přiznali. Život je dar. Není to naše kořist. Jestliže jsme tento obrovský dar přijali, není

logické snažit se také obdarovávat? Že není koho? Všichni víme, že by to byla ta nejposlednější výmluva. A teď vůbec neuvažujme o spoustě nadačních a charitativních možnostech, o tom že se rozdáváme v práci nebo prospěšných společenstvích. Uvažujme jako manželé. Kdo má největší nárok být ode mne obdarován? Je to právě ten (ta) koho jsem si dobrovolně zvolil(a).

Otec Jan zde nastínil spoustu zajímavých otázek, které přímo vybízejí k přemýšlení. „Vždyť to dělám, abych zabezpečil rodinu, především děti“. Častá fráze, ale asi mylná. Život je obrovský dar. Děti jsou darem života a komu za ně vděčíme? Svému partnerovi, a my křesťané víme, že především Bohu. Proto ze všech lidí zde na zemi, by měl vždy stát na prvním místě právě manžel, manželka. Děti se pak lehce svezou na vlně lásky, na které plují rodiče.

Jestliže přijmeme Boží plán - jediný dokonalý plán tohoto světa, tak přijde doba, kdy děti opustí své rodiče a vydají se vlastní cestou. Ta nemusí být příliš odlišná od stezky, po které kráčí rodiče, ale také je může odvést hodně daleko.

S velkou pravděpodobností si pak manželé zůstanou pro sebe. Děti již nebudou vyžadovat každodenní rodičovskou péči, ale o to větší míra pochopení a tolerance bude potřebná u manželů navzájem. (Děti by se však měly objevit, až je budou rodiče potřebovat.) Je hodně smutné, když se manželství rozchází a právě děti se dostávají do pozice rukojmích. Modleme se za zlepšení této současné neblahé situace, stále častější i v naší zemi.

Vraťme se na začátek. K tomu co je naprosto zásadní. Církev v naší zemi - dnes tolik ateistické - má úžasný manželský slib. Přidejme tento slib ke své každodenní ranní modlitbě, zamysleme se nad ním. A vy naše děti, které uvažujete o vstupu do manželství, vy zvláště přemýšlejte komu a co slibujete.

Já (jméno), odevzdávám se tobě, (jméno), a přijímám tě za manželku (manžela). Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu ať mi pomáhá Bůh.

Je to obrovská odlišnost od druhé právní formy sňatku u nás - od sňatku občanského, kde se oddávající ptá: „Berete si zde přítomného (přítomnou) za manžela (manželku) ?

Bůh nám doporučil : odevzdejte se, **občanská společnost říká: vezmi si.**

Máme v církvi velkou šanci prožít krásný život, pokud manželský slib naplníme. Může to být velmi těžké, může to být obrovská zkouška víry, ale rozhodně stojí za to bojovat. /Hlavně sám(a) se sebou/

Církevní sňatek však nemusí být zárukou šťastného manželství. Jsou takoví, kteří nedokáží naplnit slova slibu, neunesou tak velkou zodpovědnost a opouští společnou cestu.

Naproti tomu je spousta manželství v našem okolí (časem prověřených), která neprošla církevním slibem, ale v podstatě jej naplňují. Dívejme se kolem sebe, ptejme se, sbírejme zkušenosti, ale třeba i přispějme radou jiným. V případě, že vidím nebo tuším chyby - nedělám podobně? Docela zajímavě zpracovali problematiku zralého manželství Zdeněk a Jan Svěrákovi ve svém novém filmu, který jsme shlédli těsně před duchovní obnovou.

Manželství není přežitá instituce, říká 80 % dotázaných v právě zveřejněném průzkumu MF Dnes. To je jistě pozitivum, na kterém by se dalo do budoucna stavět. Pořád pokládáme manželství a rodinu za základ státu. Přesto se ale prakticky polovina manželství rozchází. Toto je téma na jiný článek, ale v uvedeném průzkumu nás zaujal jiný údaj. 9 z 10 lidí v manželství něco postrádá. A toto může být úkol pro každého z nás.

Odevzdávám se tobě a přijímám tě. Toto je základní pravidlo, ale nemělo by znamenat jednostranné dogma. Nemělo by představovat pouze trpělivé snášení údělu. Mluvme spolu. Opakujme si, že se máme rádi. Snažme se poznat, čím můžeme ještě obdarovat a naopak si taky řekněme, co by mě potěšilo, co by mohl možná partner změnit nebo se alespoň o to pokusit. Musí však být oba připraveni naslouchat. Ale to jsme přece slíbili.

Toto zamyšlení zakončíme myšlenkou, kterou otec Jan vložil hned na úvod.

Při svých mnohých pastoračních návštěvách se mu jedni zkušené manželé svěřili, že se často hádají.

„**Poděkujte**“ odpověděl jim. Až se budete zase hádat, v duchu poděkujte Bohu za to, že se máte s kým hádat. A až jednou dokážete poděkovat spolu a nahlas, tak možná poznáte, jak by to mohlo jednou vypadat v nebi.

Šenovští HL 161

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ O MANŽELSTVÍ

V manželství jsou si dva lidé ve vzájemném setkávání zcela zvláštním způsobem blízko. V obyčejné, střízlivé každodennosti rodinného života jsou vyzýváni, aby si vzájemně darovali víc než jen to, co je kdysi přivedlo dohromady. Tím se také vysvětluje, proč je manželství svátost. Musí se darovat něco plného, totiž sám Bůh. Bůh – ne však jako jakási nástavba manželství, jako jeho cizorodý doplněk. Právě to, co je lidské a co se v manželství projevuje, se spíše proměňuje, projasňuje, stává se svátostí, takže se může plně uskutečnit život trojjediného Boha. Tuto svátost si lidé mohou darovat každý den, který vždy znamená: umřít a vstát z mrtvých. Není to znehodnocení tělesnosti, odmítnutí erotiky, pohrdání tímto pozemským životem, nýbrž spíše vykoupení toho, co je v člověku lidské.

Manželství je školou lásky, neboť vyžaduje celého člověka. Kdo žije v manželství, ví, že nevystačí jen s intelektuálními teoriemi, že manželství ho vyžaduje celého od hlavy až k patě. Bere-li však svého partnera vážně, zjišťuje, že to nestačí, že před ním musí stát opravdu celý až do hloubi srdce, do hloubi té nejhlubší, nejnitrnější radikálnosti svého srdce, svého ducha, svého života a svého rozhodnutí pro Boha. V tom je křesťanské manželství velkolepé, ale zároveň i tvrdé a vážné.

Tam, kde září Bůh, je zřetelnější i lidské selhání. Ale Bůh se právě v tom projevuje jako větší. Křesťanské manželství není manželství, které probíhá hladce – je to svazek trvalého, každodenního odpouštění. To, že nás Bůh může stvořit, že může darovat nový život, je něco mimořádného. Že však může z roztržky, kterou jsme zavinili, z onoho nic, jež jsme způsobili, stvořit nový život tím, že odpouští, to je ještě adekvátnější jeho božství. A na člověku je božské to, že může žít milosrdností. Tak se i v manželství každý den naplňují tato slova: „Hle, všechno tvořím nové.“ Každé jitro je totiž novým počátkem.

Manželství je v nejhlubším smyslu slova mše, která začíná eucharistií a ústí do mše každodennosti, do mše dávání druhým, aby se tak lidé žijící v manželství stali kvasem tam, kde žijí. I v manželství jde o naprostou Boží plnost mezi lidmi. Tam, kde dva, tři, pět či osm lidí nechá mezi sebou žít Krista, tam vzniká církev. To je jedinečná úloha manželství.

Je-li manželství svátost, je-li to společenství s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Pánem, je-li to dokonce svátost, jejímž bezprostředním cílem je přítomnost Ježíše mezi námi, pak lze pochopit i posvátnost manželství, které se rozpadlo. Možná je pošetilé očekávat, že se partner, který se mezi tím zavázal jinde, zase vrátí. Není však pošetilé nést pro něho dál kříž, aby přece i pro něho – a konečně i pro mne – nastaly Velikonoce. Jistě, já sám nemám sílu tento kříž nést, ale milost svátosti mi není nevěrností druhého odepřena – stejně jako nemůže závazek a sílu této svátosti zrušit selhání moje. Ti, kdo zůstali sami, jsou samozřejmě svěřeni ostatním křesťanským rodinám a společenstvím, aby mohli zakusit posilující zkušenost Ježíše přítomného mezi námi.

*Podle Klause Hemmerleho
připravil Václav Ulrich*

PAPEŽ BENEDIKT XVI. OSLAVIL 16. DUBNA 2007 80. NAROZENINY

Tento papež, vlastním jménem Joseph Ratzinger, již dva roky stojí v čele církve. V roce 1996 vyšla kniha Sůl země – rozhovory s Josephem kardinálem Ratzingerem od Petera Seewalda, z které přinášíme pár ukázek:

Narodil jste se 16. dubna 1927 v Marktlu na Innu v Horním Bavorsku. Bylo to na Bílou sobotu. Hodí se to k Vám?

Ano, pokládám to vlastně za dobré, v předvečer Velikonoc, v jejich těsné blízkosti, ale ještě ne úplně v nich, ještě je vše zahaleno. Považuji to za

velmi dobrý den, který jakýmsi způsobem naznačuje moje dějiny a mou vlastní situaci: U dveří Velikonoc, ovšem ještě jsem do nich nevstoupil.

Vaši rodiče se jmenovali Marie a Josef. Už čtyři hodiny po vašem narození, v 8:30 ráno, jste byl pokřtěn. Prý to byl bouřlivý den.

To samozřejmě už nevím. Moji sourozenci mi vyprávěli, že bylo plno sněhu a velká zima, ačkoliv bylo 16. dubna. Ale v Bavorsku to není nic zvláštního.

Vyrůstal jste na venkově jako nejmladší ze třech sourozenců. Váš otec byl četník, rodina spíše chudá než majetná. Jednou jste vyprávěl, že Vaše matka dokonce sama vyráběla mýdlo. ..

Moji rodiče se vzali pozdě. Můj otec jako bavorský četník v hodnosti prostého komisaře dostával skromný plat. Nebyli jsme chudí v přesném slova smyslu, protože měsíční příjem byl zajištěn. Museli jsme však žít velmi šetrně a prostě, za což jsem velmi vděčný. Dokázali jsme se radovat i z těch nejmenších věcí, snažili jsme se udělat něco i jeden pro druhého.

Vznikala vnitřní solidarita, která nás hluboce spojovala. A ta výroba mýdla měla jeden zvláštní důvod. Nebylo to z důvodů chudoby, ale proto, že byla válka a člověk si musel nějak opatřit zboží, kterého bylo nedostatek. Naše matka byla povoláním kuchařka a všemělkyně, která ovládala nazpaměť všelijaké recepty. Dokázala vyčarovat i ze skromných prostředků dobré jídlo. Matka byla velice dobrosrdečná a vnitřně silná, otec spíše racionální, z důrazem na vůli. Rád přemýšlel o víře. Všechno brzy pochopil a vždycky měl podivuhodně výstižný úsudek. Když přišel k moci Hitler, říkal: Teď přijde válka, teď potřebujeme dům.

Dá se říci, že jste byli vysloveně nábožensky založená rodina?

To mohu říci s jistotou. Můj otec byl velice věřící člověk. V neděli chodil na mši v 6 hodin, pak v 9 na hlavní bohoslužby a odpoledne ještě jednou. Matka měla k náboženství velmi vřelý a srdečný vztah. V tomto bodě se i při své odlišnosti shodovali. Náboženství bylo jejich ústřední hodnotou.

Jak vypadala Vaše náboženská výchova doma? Dnes s tím má mnoho rodičů zjevné problémy.

Náboženství bylo součástí života. Už skrze společnou modlitbu. Modlili jsme se u každého jídla. Jestliže to dovolil školní rozvrh, chodili jsme samozřejmě také každý den na mši a v neděli na bohoslužby. Později, když byl můj otec v penzi, modlili jsme se také většinou růženec; jinak se chodilo na katecheze ve škole. Otec nám také kupoval různou četbu, existovaly třeba časopisy k prvnímu přijímání. Nebylo tomu ovšem tak, že by se vychovávalo výslovně nábožensky. Bylo to dáno modlitbou v rodině a návštěvou kostela.

Za papeže

Bože, milosrdný Otče,
děkujeme Ti za našeho papeže
Benedikta XVI.,

který je tvým darem celé církvi a každému z nás.
Chraň ho a žehnej mu.
Dej, ať s Tvou milostí usiluje
ze všech sil o to,
co se tobě líbí a co je k prospěchu božího lidu a celého světa.

připravil Václav Ulrich

DRUHÉ ARCIDIECEZNÍ FORUM MLÁDEŽE 2007

Ve dnech 23. – 25. února 2007 se uskutečnilo v Kroměříži již druhé arcidiecézní forum mládeže, jehož mottem bylo "SOLIDARITA VE FARNOSTI."

Na setkání se sešli mladí zástupci farnosti olomoucké arcidiecéze a zástupci kněží spolu s otcem Arcibiskupem.

Cílem setkání bylo objevovat cesty k pomoci mezi nejrůznějšími skupinkám patřícím do farnosti a vzájemné pomoci mezi farnosti.

Na forum jsme jeli načerpat nové náměty, a také vyslechnout si problémy, které spousta farností řeší nebo zatěžují.

S Arcibiskupem Mons. Graubnerem jsme měli katechezi, ve které nám objasnil problémy jak tady u nás tak i ve světě.

Např:

Máme si uvědomit, co se děje u nás i v sousedních farnostech.

Zvládat problémy, které jsou v církvi.

Najít smysl života odvahou a láskou.

Máme si uvědomit, že my jsme to bohatství a my máme jít příkladem druhým.

Po jejím skončení jsme se rozdělili do skupinek podle jednotlivých děkanátů a debatovali nad projevy solidarity v našich farnostech.

Po obědě proběhla diskuse s otcem Arcibiskupem, načež jsme se opět odebrali do svých skupinek a debatovali nad otázkami závěrečného poselství. Dále jsme se zamýšleli nad konkrétními prvky spolupráce v oblasti pastorační mládeže na úrovni děkanátu v následujících třech letech. Výsledky fóra jsme zahrnuli do několika podtextů:

Pozitiva

Farnost je nám oporou na cestě za Kristem.

Nalézáme v ní povzbuzení, odvahou jít proti proudu světa.

Je to domov, místo načerpání, společného sdílení všech co prožíváme.

Skrze farnost poznáváme církev.

Farnost je jedno z míst, kde funguje mezi-generační spolupráce.

Jsme vděční za společenství modlitby.

Jsme rádi, že cítíme podporu starších.

Těšíme se, když se o nás kněží zajímají.

Oceňujeme spolupráci farnosti s věřenými institucemi.

Jsme rádi, že existují křesťanská média.

Negativa

Většinu aktivit ve farnosti realizují stále stejní lidé, chybí ochota převzít zodpovědnost.

Farníci mezi sebou málo komunikují.

Ve společenstvích mládeže chybí modlitba.

Nemáme dostatek vedoucích pro ministranty.

Často se bojíme otevřeně hovořit na tématu sexualita. Vzdělávání dětí se tak přenechává pouze škole, médiím a kamarádům.

Neumíme hovořit s nevěřícími jejich jazykem.

Nežijeme podle toho, co hlásáme.

Abychom odstraňovali negativa ze života našeho farního společenství, zavazujeme se: Snažit se v každém vidět Krista.

Modlit se za farnost .

Upevňovat osobní vztah k Bohu.

Podporovat přátelská neformální setkání.

Nesoudit, neodsuzovat, nepřetvařovat se, být upřímní a otevřený.

Nekritizovat, ale i poradit a sám nabídnout pomoc.

Komunikovat se všemi skupinami ve farnosti Rozhlédnout se i po okolních farnostech a pomoci jim.

Forum mládeže na mě udělalo pozitivní dojem. Seznámila jsem se s dalšími novými lidmi a zároveň jsem se mohla také setkat s lidmi, které již znám, posoudit názory všech a udělat si svůj vlastní názor. Osobně si myslím, že s naší farností to není až tak zlé.

Pevně věřím, že to v tom vydržíme a dokonce se společnými silami pokusíme o ještě lepší vývoj naší farnosti.

Martina Šimonů

P O K O J A D O B R O

VII. Humánní ekologie: člověk jako správce přírody a celého stvoření **47. Ekonomická transformace již vedla k jisté nápravě napáchaných škod na životním prostředí. Rostoucí motorismus se stává ekologickou hrozbou**

KKC č. 2426. Rozvoj hospodářské činnosti a zvýšení výroby jsou zaměřeny na uspokojování potřeb lidských bytostí. Hospodářský život nehledí jen na to, aby vzrůstala výroba zboží a aby se zvyšoval zisk nebo moc; je především zaměřen na službu osobám, na službu celému člověku a službu celému lidskému společenství. Hospodářské podnikání, provozované podle svých vlastních metod, musí probíhat v rámci mravního řádu, v duchu sociální spravedlnosti, aby odpovídalo Božímu záměru s člověkem.

KKC č. 2432. Lidé odpovědní za vedení podniků mají vůči společnosti hospodářskou a ekologickou zodpovědnost za své jednání. Jsou povinni přihlížet k dobru osob, a ne pouze na zvyšování zisků. Ty však jsou nutné. Umožňují uskutečňovat investice, které zabezpečují budoucnost podniků a zaměstnanost.

PaD VII/47. Ztráta východních trhů, změna odvětvové struktury výroby, celkový pokles ekonomických aktivit v sektorech zvláště zatěžujících přírodu exhalacemi, pokles zemědělské výroby, to vše již jakoby automaticky vedlo ke snížení zátěže našeho životního prostředí. Jak se ukazuje, i to, na co mnohdy žehráme, totiž pokles a omezování výroby, má své kladné stránky. V 90. letech se však učinilo i cílevědomě mnoho dobrého v aktivním úsilí o zlepšování životního prostředí. S podporou Evropské unie a zčásti i z výnosů privatizace se podařilo realizovat mnoho užitečných projektů, které ulehčily životnímu prostředí (odsiřovací zařízení, čističky odpadních vod a ekologicky šetrné způsoby výroby). V této cestě je třeba pokračovat a přibližovat se standardům západních zemí. Na investicích do ochrany a zlepšování životního prostředí není radno šetřit.

Zvláště cenný je prostor venkova. Blízkost světa přírody napomáhá ke kultivaci lidské psychiky. Starat se o zachování kulturního rázu krajiny a nedopustit vylidnění venkova, patří k předním úkolům rozumné politiky. Právě proto, že hospodářská činnost a některé spotřební návyky, které sama svou nabídkou podněcuje, zatěžují nadmíru životní prostředí, je třeba i u nás vážně uvažovat o tzv. ekologické dani. Jde o to, aby např. účastníci silniční dopravy, ale i další znečišťovatelé přírody, nesli náklady spojené s negativními účinky svých aktivit. Ukazuje se, že hrubý domácí produkt (HDP) by patrně všude vypadal jinak, kdyby se do něho započítávaly různé druhy těchto externích nákladů, které musejí nést občané, zatímco pro kalkulaci v podnikové sféře jsou „neviditelné“.

„Starý profesor“ Dominik Pecka poznamenává, že „největší nebezpečí našich vědeckých objevů a technických výbojů je však v tom, že vědění o přírodě a tím získaná moc nad přírodními silami, neslouží rozvoji a růstu duchovních a mravních sil, nýbrž

převážně ukojení touhy po moci, bohatství a zábavě. Proto je nezbytné, aby pěstění přírodních věd bylo vhodným způsobem uváděno ve spojitost s vyššími životními ideály, tak, aby ona moc, kterou člověk získal nad vnější přírodou, byla postavena do služeb mravního zdokonalení člověka. Neboť jsou různé formy pokroku: pokrok hospodářský, společenský, intelektuální, kulturní, a také ovšem pokrok mravní. A ten je nejdůležitější a nejpotřebnější. Pokročili jsme, jsme - li dnes lepší než včera. A nejsme - li lepší, znamená to, že jsme všechny ostatní pokroky nějak promarnili. Je tedy jen jeden pokrok hodný tohoto krásného jména: pokrok v lásce. Ten pokrok je zároveň i pokrok ve štěstí. Nečekejme tedy jen spásu od toho oslňujícího rozvoje přírodních věd a techniky. „Co je nám platné, umíme - li ovládat přírodu, když neumíme ovládat sebe? K čemu mají sloužit technické vymoženosti, zda - li prospěchu či zkáze lidstva, není už otázka technická, nýbrž otázka mravní, směřující k poznání sebe, což Sokrates pokládal za základ vši životní moudrosti.

ŽEŇ VEŘEJNÉ DISKUSE K LISTU „POKOJ A DOBRO“

III. Otevřeně k občanské společnosti a její politické reprezentaci

9. Sociální stát je třeba reformovat, nikoliv zavrhnout

Pacem in terris č. II. „Obecné blaho vyžaduje, aby nositelé moci ve své činnosti stran osobních práv občanů usilovali o co největší rovnováhu, když totiž upravují a chrání jejich práva nebo je podporují. Nesmí dávat přednost právům některých lidí nebo společenských skupin, protože tím by pro ně nastalo uvnitř států výsadní postavení. Musí se též vyhnout tomu, aby při snaze o podporu osobních práv nedošlo k opačnému výsledku, že by vykonávání těchto práv bylo omezováno nebo dokonce znemožněno.“ Přes rozsáhlé a hluboké zásahy do hospodářského života zůstává stále platná zásada, že stát nesmí omezovat svobodné podnikání občanů; naopak, musí je podporovat, aby tak byla zachována podstatná práva každého člověka. Touž zásadou se musí veřejní činitelé řídit při své mnohotvárné činnosti, směřující k podpoře vykonávání práv a k ulehčení plnění povinností ve všech oblastech společenského života.“

ŽEŇ III/9. Právní stát jistě patří k principům křesťanské sociální nauky. Ale co je „sociální stát“? List pokoj a dobro byl kritizován proto, že se podle názoru některých čtenářů přiklonil příliš ke koncepci sociálně tržního hospodářství. Ta je považována za překonanou historickou epizodu poválečného vývoje v Německu, stejně jako teoretická koncepce tzv. ordo - liberalismu. Dnes v těchto konceptech liberálně orientovaný ekonom v Čechách vidí jen anachronismus, v extrémních případech dokonce „socialismus“ a případně i geopolitickou hrozbu ze strany Německa. List neříká nic více, než že z „historicky se vyskytujících vzorů má ke křesťanskému sociálnímu učení nejbližší koncepce sociálního tržního hospodaření“ a že v dnešním světě potřebujeme naléhavou reformu /čl. 17/.

Pravda je, že moderní teorie i v Německu přešla od někdejší školy „ordo-liberalismu“ k nové škole amerického původu, tzv. konstituční politické ekonomii (Tullock, Buchanan). Ale i zde zůstává důraz na řád, důraz na pevná obecně závazná a vynutitelná „pravidla hry“, podle nichž se musíme všichni učit jednat a hospodařit. Zneužití institucí „sociálního státu“ jako „zaopatřovacího státu“ je již předmětem kritiky i v encyklice „Centesimus annus“ a také v Německu, kde koncept slavil největší úspěchy jak v ekonomické výkonnosti, tak v sociální sféře, je sociální stát předmětem hlubokých reforem.

VI. Měřinský

26. Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry a postup kněží dle zaznamenání

P. Vincence Pecháčka, faráře v Újezdě v letech 1908 - 1921

(Pokračování - konec I. světové války, vznik ČSR)

Při mírových jednáních bylo Československo zařazeno mezi vítězné státy, bylo to výrazem faktu, že československé legie koncem války skutečně bojovaly na straně Dohody, a to s elánem, jenž byl zrcadlovým protějškem nechuti, s níž o čtyři roky dříve Čechové a Slovinci nastupovali do boje, který je měl postavit proti Srbům nebo proti Rusům. A stejně tak platí, že českou státnost by se nepodařilo obnovit, kdyby se o tento

cíl pokoušela pouze hrstka politiků, aniž byl zároveň vyjádřením přání naprosté většiny národa. Poněkud složitější je otázka poměru mezi vůlí národa a cílem jeho politiků v případě Slováků. Vznik slovenského státu v jakékoliv podobě ležel v roce 1918 zcela mimo dosah reálných možností. Pro spojení Čechů se Slováky v jednom státě se vyslovily prakticky veškeré tehdejší slovenské intelektuální a politické elity nebo přesněji vše, co v té době bylo na Slovensku národně uvědomělé.

Ustavení i mezinárodní uznání ČSR je totiž právem spojováno především se jménem prvního prezidenta T. G. Masaryka. Ani tento filozof a politik nepředvídal před červencem 1914 možnost vytvoření nějakého samostatného českého či československého státu, budoucnost svého národa spatřoval ve federalizovaném Rakousku a nadto nikdy nebyl stoupcem historické argumentace, která se zejména v počátcích války dala zcela zaskočit důsledky, jež z dramatických událostí vyplynuly jak pro momentální situaci Čechů v monarchii, tak zejména pro vyhlídky na utváření postavení tohoto národa v případě válečného vítězství Ústředních mocností.

Masaryk se v nové situaci rychle zorientoval. A odvážně též vyvodil radikální konsekvence z odpovědí, které dostával ve Vídni na dotazy, jež vznášel na různé rakouské politiky, zejména na bývalého premiéra Ernsta Koerbra, když se jich ptal, zda Rakousko po válce přikročí k reformám, které by braly ohled na národní požadavky. Po vyslechnutí názorů, které shrnovaly budoucnost monarchie výrazem zentralisieren, germanisieren, se Masaryk rozhodl ke kroku, jenž byl z osobního hlediska (zejména u člověka, jenž právě dosahoval věku 65 let) nesmírně riskantní a z hlediska politického se zdál pramálo perspektivní.

A nyní, jak píše P. V. Pecháček, o líčení kostela. Hned v roce 1914 nařízeno a ujednáno, že se kostel musí pokrýt a vylíčit. Pokrytí se s námahou provedlo ještě v roce 1914, avšak líčení už se nepovedlo. Tehdy ale právě maloval se kostel ve Vlachovicích, a tu, když se uvidělo, jak je krásně a lacině vymalován, rozhodl se pisatel vymalovat i kostel újezdský. Malíř Jan Ježek z Bystřice pod Hostýnem byl hned ochoten po ukončení vlachovského kostela dáti se do práce v Újezdě. Kostelní výbor souhlasil, a tak se měl kostel místo líčení vymalovat. Lešení postaveno, ale sotva malíř vylezl na lešení, obdržel telegram - ihned narukovat. Potom musel odejít na vojnu i zedník Jan Čebera, jenž měl v práci lešení a omítku. Nejprve se pořád myslelo, že do Věch Svatých bude válka skončena, a že ještě v listopadu bude kostel vymalován. Zatím válka trvala přes 4 roky. V roce 1915 Rusi dobyli Přemyšl a valili se ke Krakovu, všechno trnulo a připravovalo se ke stěhování, tudíž na malování nebylo ani pomyslení.

Potom nastala velká drahota, nedostatek tak, že místodržitelství v Brně nařídilo, že bez nového rozpočtu další práce provádět se nesmí, až po válce. Konečně všichni naléhali, aby lešení už jednou po 4 letech přišlo pryč, kostel aby přišel do pořádku, peníze padnou, po válce hned laciněji nebude, nyní dostávají lidé peníze co podporu, nasbírání od lidí větší sbírka a tož aby se kostel dle možnosti vymaloval. Měl se malovatí olejem, oleje ale nebylo a 1 kg oleje počítalo se 60 - 80 korun. Malíř Jan Ježek z vojny dostat se nemohl, a tak z nouze vzal se malíř z Vizovic, Antonín Konečný, jenž aspoň částečně kostel zamaloval. A byli všichni rádi, že kostel aspoň poněkud přivedl se do pořádku a dobře se udělalo, neboť poměry stále se horšily, kostel nebyl by se ani tak vymaloval a stálo by to ještě více peněz, čítaloť se 1.4.1919 za metrák vápna 30 K. Drahota nesmírná. Stálo to mnoho vyjednávání, mluvení, ale není se čemu divit, bylyť poměry válečné.

Rok 1919 celkem deštivý, zemáků velmi málo, podzimek špatný, hned 29. října napadlo tolik sněhu až se stromy lámaly. Zima začala brzo, ale začalo zase jaro 1920 také brzo asi o měsíc dříve. Rok 1919 byl sice poválečný (bez války) ale neutěšený, o živobytí a životní potřeby zápasící. Drahota stoupla ještě výše, hovězí maso až 24 K, vepřové 1 kg až 36 korun, kráva obyčejná 6.000, kůň 16.000 - 30.000 korun, boty 300 korun atd.

Vladimír Měřínský

JINDŘICH STŘEDA (KAREL SCHWARZENBERG) ČESKÉ HERESE

Pod pseudonymem Jindřich Středa publikoval své články v katolických časopisech Řád, Na hlubinu a Vyšehrad Karel kníže Schwarzerberg, historik, heraldik a esejista (otec našeho současného ministra zahraničí), který žil po roce 1948 v exilu. Text je ukázkou ironické kritiky namířené proti „pokrokařské“ interpretaci českých dějin a současně ukázkou apologie církve. (3. pokračování)

Ovšemže protestanté měli dobrou zahraniční politiku: měli spojence ve Francii, Anglii, Turecku a u protestantských Němců, a aby ukázali svou evropskou koncepci, udělali králem (u nás) falckraběte rýnského Fridricha Falckého (1619 - 1620) a veliteli vojska pány z Anhaltu, z Thurnu a Felsu. A jen co je pravda, třicet let se po Evropě válčilo, poněvadž broumovští Němci chtěli mít modlitebnu na klášterním majetku (Jestlipak už někdo zkusil postavit mariánský sloup na pozemku Husovy fakulty?) - a výsledek byl ten, že od Koruny byly ztraceny Lužice a z lidí v Čechách zůstala jen třetina. Ale aspoň poklady pražského hradu byly s pomocí českých emigrantů zachovány pro protestantskou věc a jsou ve Švédsku ještě do dneška. A pak bylo v Čechách Temno, tak co bych vypravoval. Ale přece jen došlo jednou na rod habsburský, který vymřel, a tehdy se naskytla skrytým kacířům možnost něco pro svou víru udělat. Dělalí vyzvědače pro krále pruského. Čeští páni projevili aspoň trochu českého uvědomění tím, že uznali králem kufiřta bavorského, a pruský král - protestantský hrdina, přišel své souvěrce osvobodit. A tím se stalo, že Koruna ztratila tři čtvrtiny Slezska.

Pochybujete o tom, že takto asi nazírá „malý český člověk“, totiž panchart Švejka a pokrokové učitelky, na dějiny svého národa? Že v jeho mysli „nářek nad účinky utrejchu sousedí s každodenní chvalořečí na utrejch?“ Že boj proti Církvi pokládá za všech okolností za hlavní úkol české politiky? - Tak se trochu podívejte, jak a proč se k nám dostala republika. V říjnu 1918 zajisté nešlo jen, nebo spíše hlavním pořadatelům nešlo vůbec, o obnovu či restauraci českého státního práva. Však z české ústavy, tak propracované a osvědčené, neobnovili zhora nic. Ostatně neměli co činit s věrolomným Františkem Josefem I., nýbrž s Karlem I., toužícím napravit křivdy na Čechách spáchané. Ale ani sesazení Domu Rakouského nemuselo přivodit republiku - což její původci dobře věděli; ostatně jim to nenadále zesnulý Štefánik byl vyjasnil.

Pramen: Řád, č.1, roč. V, 1939, s. 29 - 51

Vladimír Měřínský

JEDNOTA KŘESŤANŮ

- pokračování z minulého čísla

Apoštolská církev

Apoštolská církev patří mezi evangelikální církve. Řadí se mezi tzv. letniční církve, které jsou sdruženy celosvětově v „Pentecostal World Conference“.

Historie: První letniční sbor byl u nás registrován v roce 1910 jako Spolek rozhodných křesťanů letničních. Po roce 1948 byly spolky zrušeny a bratři se pokoušeli začlenit do některých církevních společenství. Z důvodu věroučných rozdílů to však nebylo možné. V roce 1977 byla na území Československa založena církev, která byla legalizována Teprve na počátku roku 1989.

Poslání: Apoštolská církev přijímá Písmo svaté, jako jedinou věroučnou základnu. Slovem Božím se rozumí 66 knih Bible bez Apokryfů. Toto Slovo je plně inspirováno Duchem Svatým, je neomylné, v originálu nejsou chyby a je pravidlem pro křesťanský život a učení. Apoštolská církev křtí ponořením ty, kteří jsou způsobilí věřit a vyznávat svou víru v Ježíše Krista Božího Syna, svého Pána a Spasitele. Cílem je zvěstovat Ježíše Krista v moci Ducha Svatého. Pokud jde o vztah k jiným církvím, považuje ty kteří uvěřili v Ježíše Krista, prožili odpuštění hříchů a jsou následovníky Ježíše za Kristovu církev, tedy za své bratry a sestry. V zásadě má církev dva hlavní obřady: křest ve vodě a Večeři Páně. V čele církve stojí biskup a tvoří ji svazek samostatných sborů.

Statistika:

Podle sčítání lidu z roku 2001 má Apoštolská církev 4565 členů. Přes relativně malý počet má velmi bohaté aktivity např.:

Nadační fond Nehemia – shromažďuje finance, oděvy a potraviny, které svým kamionem odváží tam kde je to potřeba

Společnost AC Teen Challenge – pracuje mezi alkoholiky a narkomany

Royal Rangers – pracuje mezi dětmi a mládeží

Pokračování příště.

Zdroj: Ekumenická rada církví v ČR

Pavel Maček

K PODĚKOVÁNÍ

Nejsou chladní ti, jichž se dotkneš.

Nikdy nevybledne, co ozáříš.

Nikdy neotonou ve starostech, kdo Ti důvěřují.

Nejsou u konce ti, které neseš.

Nejsou ztraceni ti, které podpíráš.

Nejsou mrtví ti, které oživuješ.

Nic nezničí ty, které naplňuješ.

Chtěl bych Tě chválit, Duchu svatý, celým svým životem.

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI V KVĚTNU

Újezd: Neděle - pátek: 17.35 se mší sv., v neděli se svátostným přehráním

Horní Lhota: Pátek - středa: 17.30 růženec, 18.00 májová. čtvrtek 16.00

Slopné: Neděle - sobota: 18.30

Drnovice: Neděle - sobota 19.00

Pokud není mše svatá ve všední dny možnost svatého přijímání . V neděli májová pobožnost spojená se svátostným požehnáním.

F Á T I M A

13. 5. 1917 – 13. 5. 2007

90 let od zjevení Panny Marie ve Fátimě

Je krásné 13. únorové nedělní odpoledne roku 2005 a náš speciál ČSA Boeing 737 přistává na madridském letišti Barajas. Vystupujeme z letadla a ohromí nás krásné a slunečné počasí s teplotou kolem 18 st. Čeká nás dlouhá pouť po jižním Španělsku a Portugalsku. O několik stovek kilometrů dále v portugalském městě Coimbra právě umírá sestra Lucía, poslední ze tří pasáček, kterým se zjevila ve Fátimě v roce 1917 Panna Maria. Tato zvláštní shoda okolností začala naši cestu po Iberském poloostrově.

O fátimském zjevení byla již napsána spousta knih, příběhů a pojednání. Chtěli bychom se s Vámi podělit o naše zážitky, pocity a dojmy z tohoto posvátného místa, kde máme už i své přátele a které na nás zanechalo tak silný dojem, že jsme ho navštívili ještě v roce 2006 a i v březnu tohoto roku 2007. Nejprve si však

připomeňme, co se ve Fátimě vlastně událo.

Fátima leží v samém srdci Portugalska v horách asi 30 mil od Atlantského oceánu.

(V překladu znamená Fátima jméno dcery Mohameda, velkého proroka Islámu).

Roky 1916 a 1917 byly nejtemnější v historii evropského lidu. V plném proudu zuřila první světová válka, ve které umíraly miliony nevinných lidí a bolševická revoluce zvítězila v Rusku. Všechny duchovní a náboženské principy byly pošlapávány a ateismus a negace všeho duchovního se dostávala na svůj vrchol.

V roce 1916 se třem pasáčkům na skalnatém kopci blízko Adjustrelu nazývaném Loco do Cabeco zjevil třikrát anděl. Představil se jako Anděl pokoje a jako Anděl Portugalska. Vyzval děti, aby se s ním modlily. Slíbil také, že ochrání Portugalsko od veškerých válečných útrap a hrůz.

V době první světové války byla Fátima jen bezvýznamným městečkem. V místech, kde dnes stojí památníky a církevní stavby, se rozprostíraly pastviny. Právě sem, do údolí Cova da Iria, chodily pást malé stádečko tři děti z vesnice Aljustrel – desetiletá Lucia Santosová s devíti-letým bratrancem Franciskem Martem a jeho sedmiletou sestrou Jacintou Martovou. Bylo tomu tak i 13. května 1917.

Právě když si děti hrály na místě dnešní baziliky, uviděly záblesk. „Rozhodly se odejít, avšak v tom okamžiku osvětlil další blesk místo o něco níže a nad malým dubem, tam, kde se nyní nachází kaple Zjevení, uviděly paní jasnější než slunce“. Církev zkoumala událost a vše, co následovalo, až do roku 1930. Teprve pak stvrdila, že se ve Fátimě pasáčkům zjevila Panna Maria, a to hned šestkrát – od května do října vždy třináctý den v měsíci. Výjimkou byl srpen. Vyprávění dětí o paní zalité sluneční září se totiž v roce 1917 nehodilo úřadům. Přišlo v době silného protináboženského tažení, ale na místo zjevení začaly navzdory zákazům proudit davy lidí. Dokonce se i šířily zvěsti o zázračných uzdraveních. Představitelé okresu Vila Nova de Ourém, tedy před očekávaným **srpnovým** zjevením, děti násilím odvedli a uvěznil. Panna Maria se pak propuštěným pasáčkům údajně zjevila o šest dní později ve Valinhosu (je to asi 2 km od místa zjevení, dnes je Valingos součástí fátimské křížové cesty

I když počet lidí, kteří se chodili zjevení účastnit, postupně rostl na desetitisíce, Pannu Marii viděli vždy jen Lucia, Francisco a Jacinta. Při posledním zjevení ale mohlo sedmdesát tisíc přítomných sledovat fascinující podívanou, kterou jim prý světice připravila jako důkaz, že si děti nevymýšlejí. „Najednou přestalo pršet a mraky, které od rána tvořily temnou souvislou clonu, se rozptýlily. V nadhlavníku se objevilo slunce podobné stříbrnému kotouči, do něhož se dalo hledět, aniž by oči byly oslněny. Tento kotouč se začal otáčet kolem své osy a podobný ohnivému kolu metal na všechny strany světelné paprsky, jejichž barva se neustále měnila, takže vše bylo postupně ozařováno žlutě, růžově, modře, fialově a dalšími barvami. Nakonec se stalo to, že všichni lidé, kteří zmokli byli rázem suší. Již samotné zjevení a následný sluneční úkaz léta fascinují i ty, kteří v Boha nevěří.

Ve Fátimě Svatá Panna svěřila dětem závažné „Tajemství“, které se skládá ze tří částí. **První částí je vidění pekla a pekelných muk**; modernímu člověku má důrazně připomenout, že ďábel a peklo skutečně existují, že to nejsou pouhé pohádkové představy pro děti. **Druhá část** vychází z **proroctví o vývoji událostí po první světové válce, o Rusku a o druhé světové válce**; byla zveřejněna papežem Piem XII. v r. 1942. **Třetí část**, zveřejněná až teprve nyní, 13. května 2000 papežem Janem Pavlem II., obsahuje **vizi konečného pronásledování Církve před druhým Kristovým příchodem**,

papežovo utrpení a smrt, utrpení a smrt církevních hodnostářů a řeholních osob, zároveň ale i přínos jejich oběti života za spásu lidstva. - Protože sestra Lucie Santosová požadovala zveřejnění „Třetího tajemství“ do r. 1960, mnozí se domnívají, že toto tajemství je již vyplněno a že víze hovořila o utrpení křesťanů za totalitních komunistických režimů a o atentátu na papeže, který se stal 13. května 1981 na Svatopetrském náměstí v Římě. Podobně to oznamuje kardinál Angelo Sodano v oficiálním prohlášení státního sekretáře Svatého otce ze 13. května 2000. Zde se také uvádí, že střela, která měla zabít papeže, byla mateřskou rukou vedena neobvyklou dráhou mimo srdce, a uvízla ve stěně džípu.

Tuto střelu potom biskup z Leira-Fátimy umístil na připomínku a jako projev vděčnosti papeže Jana Pavla II. do korunky sochy Panny Marie ve Fatimě.

Vraťme se však k našim třem cestám do Fátimy. Poprvé jsme přijeli do Fátimy v únoru roku 2005, jak jsem již předeslal v úvodu tohoto článku, přímo z Lisabonu a zcela unavení zaparkovali naše auto na parkovišti před bazilikou. Jelikož bylo brzo ráno, tak svítil jen kříž na věži. Poté jsme se vydali na prohlídku náměstí a baziliky, bylo sedm hodin ráno a na místě zjevení v kapliče začínala mše sv. v portugalské. Na mši přišlo jen několik málo lidí a i když nám bylo zima, tak jsme si mohli vychutnat nepopsatelně klidnou atmosféru místa zjevení P. Marie. Připadalo nám to jako bychom byli na „nebeském velvyslanectví na Zemi“ ! Kdo navštívil Fátimu, tak nám zcela jistě dá za pravdu. Naše první návštěva byla nejkratší, ale hned jsme se rozhodli, že se sem musíme určitě alespoň jednou vrátit. To se nám zatím podařilo celkem dvakrát.

Fátima má nepochybně svou vlastní nepopsatelnou a posvátnou atmosféru. Pokaždé jsme se v Fátimě cítili „jako doma“ a všichni lidé k nám byli neobyčejně vstřícní. Dvakrát jsme se mohli osobně setkat s neteří sestry Lucie (viz. foto)

Potkali jsme mnoho zajímavých lidí prožili jsme zde hezké a neopakovatelné chvíle.

Samotný areál poutního místa zabírá čtvrtinu Fátimy. Dominantou prostranství dvakrát tak velkého jako náměstí sv. Petra ve Vatikánu je novobarokní vápencová bazilika s šedesát pět

metrů vysokou věží, patnácti oltáři a obrovskými varhanami, které mají třináct tisíc píšťal. Kapacita baziliky už ale návalu věřících nestačí, a tak se na protější straně staví nová majestátní svatyně. U plechového plotu, za kterým se tyčí stavební jeřáby, začíná cesta pokání. Její zdolání představuje slušný výkon, a proto kajícím většinou pomáhá jejich doprovod.

Věřící si na kolena navlékají chrániče, poklekají a po pásu z vyhlazené žuly se pomalu sunou k srdci poutního místa – kapli Zjevení.

Všem, kteří jen trochu mohou, návštěvu Fátimy vřele doporučujeme a také rádi poskytneme všechny potřebné informace.

Roman a Hana Hlavičkovi

7. POSVÁTNÁ ZNAMENÍ - MLUVA SYMBOLŮ

pokračování - Naše role při nedělní bohoslužbě

Dostal se kdosi nahodile do kostela. Nechápatě zíral a pak venku prohlásil: „Copak Ježíš, když se obětoval za lidi, klečel mezi dvěma ministranty ve zlatém ornátu na plyšovém koberci? Co v tom kostele děláte?“

Asi byste mu odpověděli to, co já. My tam po sobě nepliveme, svého kněze nebičujeme, nezabíjíme ho, přestože je tam „v osobě Kristově“. Trápení a mučení si užil Pán Ježíš dost - a naši kněží venku v životě také nějakou tu putýnku špíny a zlobné plivnutí sem tam schytají.

Ale v kostele, tam se netrápíme. Tam se radujeme, že ten náš umučený Pán žije. Slavíme památku jeho vítězství nad zlobou a smrtí. Zde nemluví realita života, ale mluva symbolů. Zde jednáme podle liturgického rituálu.

Co je to symbol, co je to ritus?

Co je tělo pro duši, to jsou symboly pro duchovní pojmy. Jako tělo je nástrojem duše, - skrze tělo náš duch působí, jedná, mluví, - tak i Bůh nás oslovuje skrze posvátná znamení, symboly. Je to tedy zviditelnění neviditelného, vyjádření nevyhovitelného mysteria, tajemství.

Starým generacím křesťanů nebylo třeba tohle povídat, mluva symbolů jim byla mateřskou řečí církve, řečí, které bez zvláštního učení rozuměli.

My to teď už tak jednoduché nemáme. Proč? Jako je těžké rozumět jednomu hlasu tam, kde jich mluví moc, tak i my jsem dnes zahlceni křikem mnoha obrazů.

Už malé děti dřepí u televizorů a pasivně konzumují obrazy. Není k tomu potřeba žádného úsilí, žádné fantazie. A bez schopnosti prožívat, vnímat symboly, jsem při bohoslužbě jako slepí a hluchí.

A tak je třeba, abychom v sobě rozvíjeli schopnost k vnímání mluvy symbolů, které se říká liturgie. Pojdme si naznačit, jak máme na posvátná znamení nahlížet.

Hned u dveří kostela se setkáš s vodou. Takové nic jeta louchička vody v nádobce u vchodu. Ale kolik tajemství jev každé kapičce.

Zahleděl ses někdy na hlubinu čisté lesní studánky, o kterou se „nebe dlaní opírá“, jak napsal básník? Voda, pohotová omýt zašpiněného, občerstvit žízňivého, je podobenstvím života, který je tak jasný a tak záhadný. Na křtu v nás voda probudila nový život. Zde v kostele nás rosou občerstvuje a očišťuje. Je posvěcená - i nás posvěcuje. Setkává se tu vykoupená příroda a vykoupená duše. Pramenem té vody, studánkou, je Ježíšův probodený bok.

Pak ti padne do oka živý plamének svíce. Jak výmluvný je to symbol. Pevně si stojí na svícnu - aby její světlo posvítilo i těm, co jsou vzdáleni. Své tělo roztápí teplem plamene, teplem lásky. Vzdáleným svítí, blízké hřeje. „Já jsem světlo světa“ - říká Pán (Jan 8,12): „Vy jste světlo světa“ - říká Pán i nám, i tobě (Mt 5,14).

Svíce tě učí modlit: „Pane, v té svíci jsem já. Zapal mě dnes při bohoslužbě, abych šel ven a svítil a hřál.“

Pak děláš rukou znamení kříže a oči zvedáš k velikému kříži, který vévodí nad obětistěm, presbytářem. „Kříž, znamení všehomíra, znamení vykoupění. Obepíná tě, žehná ti, posvěcuje tě. Děláš jej v pokušení, aby tě posílil, děláš jej v nebezpečí, aby tě ochránil. Je to znamení ze všech nejsvětější. Dělej jej řádně, zvolna, velký, s rozmyslem.“ (R. Quardini)

Ústředním symbolem mešní liturgie je chléb a víno. Neseme jej k oltáři jako znamení chleba vezdejšího, který si chceme vyprositi k zajištění denního života. Je obrazem společenství - z mnoha zrn jeden chléb, z mnoha hroznů jeden nápoj. Zrna byla násilně drcena, hrozny lisovány, to je obraz oběti Kristovy i obětí našich osobních. Sjednocuje nás: jezte z něho všichni, pijte z něho všichni; prolita za nás a za všechny.

Chléb je pokrm jadrný, který se nikdy nepřejí. V podobě chleba se naše bytí živí živých Bohem a působí, že jsme v něm a on v nás. Víno je nápoj. Není to jen nápoj, který hasí žízeň - tím je voda. Víno znamená víc. „Obveseluje srdce člověka“ praví žalmista.

Smyslem vína není toliko hasit žízeň, nýbrž i napájet radostí. „Krví Kristova, opoj mne“ - modlí se svatý Ignác z Loyoly.

Chléb je věrnost a každodenní sytost. Víno je smělost, radost nade vši pozemskou míru. Opíjí nás životem Božím.

Tak uměl naslouchat řeči liturgických symbolů jeden z iniciátorů liturgické obnovy, Romano Quardini. I my se snadno naučíme rozumět řeči symbolů a znamení v liturgii. I my je uslyšíme, když se díváme očima vidoucIMA, když nasloucháme ušima k slyšení.

Občas se objeví „obrazoborecké“ sklony. Protestanté odstranili z kostelů i svíce. Po koncilu jsme kadidlo prohlašovali za zbytečnost a přežitek. Ale protestanté se k svícím rádi zase vrátili, a v našich kostelích o velkých svátcích kadidlo zase voní. Zastesklo se nám zase po kouři kadidla, krásném symbolu posvátné atmosféry kostela, symbolu onoho Vzhůru srdce. A nic není pro zdar bohoslužby důležitější, než dosáhnout tohoto sursum corda, vzhůru ze všedních starostí.

Pamatujme proto dobře:

Kdo se naučí vnímat mluvu liturgických symbolů, ten prožívá bohoslužbu jako velký zážitek.

Poznámka spíš pro kněze:

„Cesta k liturgickému životu nevede pouhým poučováním, ale především konáním,“ říká Romano Guardini v úvodu ke spisu „Posvátné znamení“. Nejvíc povíme o krásné liturgii tím, že ji krásně konáme. Ale přesto je nezbytné o ni i hovořit, napomáhat k živému vidění.

Říká se, že liturgie staví most mezi Bohem a člověkem. Můžeme dodat, že symboly a rituální úkony jsou pilíře toho mostu.

Symbol vyvolává emoce, mluví. Vyslovuje to, co není postižitelné rozumem, co není vyjádřitelné slovní definicí. Síla symbolu je v jeho evidentnosti. Symbol, který by byl nesrozumitelný, ztrácí svou sílu i své oprávnění.

Symbol tedy není totéž co znamení. Symbol mluví sám za sebe. Znamení, značky, je třeba vysvětlovat - např. dopravní, sportovní, erby, písmena.

Povahu symbolu mají pralidské archetypy - vzduch, voda, oheň, popel. A také obrazná rčení: pouta hříchu, zub času, holubice Ducha.

Znamení budí otázky: co to znamená, co se tím říká. Symbol vyvolává pocity, působí přímo, mimo rozum.

Symboly v bohoslužbě jsou chleba, víno, modlitební gesto, světlo svíce, vůně kadidla, beránek, orel obětní stůl. Kristus sám je veliké „znamení“ - ve svátostech. Celá liturgie je také znamení - znamení Boží lásky.

Každý vnitřní úkon má svůj zevnější ohlas, duše si tvoří těla.

Ritus je vzor stálého a známého chování. Je to jednání symbolizované. Podává tak jednotlivci jistotu ke spolujednání, umožňuje společnou akci. Zbavuje jednotlivce rozpaků, jak by se měl sám projevit. Důvěrně známý a neměnný postup mše dává jednotlivci klid k pohřžení do obsahu. Umožňuje soustředění na smysl, když není nutno myslit na postup jednání.

Ale je tu nebezpečí, že ritus ztratí funkci pomocného lešení a stane se sám účelem.

Postaví se na místo Toho, ke kterému má vést. To pak vše ovládne stálá a jediná starost: jak to správně a přesně dělat. Nástroj se stane cílem.

Smyslem eucharistické bohoslužby je radostné shromáždění rodiny a setkání s Pánem u dvojího stolu.

Na nás kněžích je, abychom dbali na jasnost liturgických symbolů a liturgického dění. Svíce jedna a masivní je výmluvnějším symbolem, než více svící drobnějších. Kalich a patena na jinak prázdném obětním stole (krom misálu před kalichem) je výmluvnější než na obětním stole zaplněném věcmi (svícny, křížek, květiny, brejle, mikrofon, kancionál a co ještě).

Kadidlo teď používáme řidčeji, ale když už, pak má hojně kouřit, má krásně vonět. Má zviditelňovat ono „vzhůru srdce“.

Liturgie je mluva symbolů. Je to vlastní řeč církve.

Kéž se stále chutě učíme mluvit touto řečí radostně a srozumitelně.

(Pokračování příště)

BONIFÁC Z TARSU

Mučedník,

narozen: ve 3. století v Římě,

zemřel: kolem r. 306 v Tarsu, Turecko,

Patron kláštera sv. Bonifáce a Alexia na římském Aventinu, ledový světec

Bonifác je uctíván spolu s Pankrácem, Servácem a – krajově – Žofii jako ledový světec. O jeho životě a působení nejsou ovšem žádné historické zprávy, většina údajů je legendárních. Podle nich prý přišel Bonifác z pověření jedné bohaté Římanky do Tarsu v Malé Asii (dnes Turecko), aby tam vyhledával ostatky mučedníků. V Tarsu zažil Bonifác, dosud pohanské víry, jak mnozí křesťané jsou mučeni a usmrcováni. Pod vlivem tohoto zážitku se obrátil ke křesťanské víře, veřejně ji vyznal a podstoupil pak rovněž mučednictví. Byl prý usmrčen ve vařící smůle.

Legenda vypravuje, že Bonifácovi průvodci přinesli nyní Římance, která je pověřila tímto úkolem, jeho vlastní ostatky, a Římanka je pochovala ve Věčném městě na Latinské cestě. To vše se prý událo kolem r. 306. Bonifácova památka byla později stanovena na 14. květen.

Úcta a tradice: Bonifácův svátek je doložen už od 10. století. Velký Bonifác, apoštol Němců, který konal misie v 8. století, se jmenoval podle Bonifáce z Tarsu. Bylo to proto, že jeho vyslání jako misionáře se odehrálo 15. května 719, den po památce Bonifáce z Tarsu.

Znázornění: ve východních znázorněních je vidět Bonifáce jako mladého muže, kdežto v západních jako staršího a s vousem. Zobrazováno je vždy jeho mučednictví: Bonifác umírá ve vařící směle.

*z knihy Rok se svatými
připravil Vladimír Kořenek*

Jako Pán kdysi vyvedl Židy z Egypta,
dnes je tady s námi a vyvádí nás ze zajetí obav,
úzkostí a strachu a přináší naději.
Ať žije i ve vašem srdci!

NÁŠ SPOLEČNĚ ROZKVETLÝ STROMEK PRO KRISTA

Každým rokem v tomto období se nám nabízí zhruba stejně nádherný pohled do přírody. I když se pravidelně opakuje, znovu a znovu nás uchvacuje, a to nejen krásou rozkvetlých stromů a prvních jarních květin, ale především v nás vzbuzuje pocit jakéhosi nového očekávání a nové naděje. Stejně takovým povzbuzením a nadějí byl i náš stromeček v ko-stele, který jsme nechali společně vykvést.

Na začátku postní doby se objevily ve váze holé větvičky. Hezké, ale pozor-nost očí zprvu moc nepřitahovaly. Stávaly se zájima-vějšími, až se na nich začaly objevovat první zelené lístečky a žlutobílé květy; čím jich bylo víc, tím byl stromek hezčí, až o velikonocích stanul před oltářem v plné své kráse. Dík patří všem, kteří se o to zasloužili - malým i velkým. Všem, kteří se poctivě snažili, aby postní úkoly plnili co nejlépe podle svého svědomí, a tak přispěli ke společnému dárku, jímž jsme jako farnost mohli Pánu Ježíši poděkovat za jeho utrpení a nesmírnou lásku k nám.

Zpočátku se asi někomu zdály úkoly dost obtížné, ale snad jsme zjistili, že čím více modliteb nebo pozornosti druhým se snažíme nabídnout a čím více si odříkáme něco, co sice je pro nás příjemné, ale už vůbec nemusí být užitečné, tím více vlastně získáváme i pro sebe. A navíc, pojem obtížnost je dost relativní. Co se jednomu může zdát těžké, je druhému hračkou a naopak. Úkoly, myslím si, jsou tady proto, aby se plnily, bez ohledu na to, zda se mi to právě hodí nebo ne.

V souvislosti s těmito úvahami bych nabídla jedno osobní svědectví. Přiznávám se, že před lety jsem byla velmi silnou kuřačkou. Začínala právě postní doba, když jsem se střetla se svou dobrou přítelkyní při nákupu v obchodě. Povídaly jsme si, a ona bezděky sáhla do regálu pro sáček brambůrek. Vtom se zarazila, protože si uvědomila, že se chce po dobu postní doby této pochutiny, pro ni velmi oblíbené, vzdát. - A co ty? Co si odřekneš ty, z lásky k Ježíši? Zeptala se. Zaváhala jsem. Nic mne nenapadlo. - Snad sladkosti? Odvětila mi: To by ale od tebe nebyla žádná oběť, sladké přece nemáš moc ráda. Odřekni si kouření. - Blázníš? Nebudu přece slibovat, co nemohu splnit. - A proč bys nemohla? Pros Ježíše, aby ti k tomu dal sílu. A já se s tebou dnes večer v modlitbách spojím. Toho večera jsme se skutečně modlily, na druhý den zas. Dva dny modlitebního úsilí a dva dny - po mnoha letech - bez cigarety. Jistěže jsem musela vyvinout určitou snahu, abych si dokázala poručit, ale šlo to - k mému velkému údivu. Ježíš mi pomohl. Letos už je to dvanáct let, co nekouřím. Pokusila jsem se mu

nabídnout dárek, a to vlastně ještě skoro z donucení, a přitom to byl on, kdo mě znovu bohatě obdaroval.

Chtěla jsem tímto říct, **nebojme se úkolů, nebojme se být směrem ke Kristu velkorysí, on nás bere vážně a dokáže být mnohem velkorysejší než my. On má moc zasáhnout i tam, kde situace je z naší pozice neřešitelná.**

Helena Martincová

První svaté přijímání v našich farnostech bude v měsíci červnu a sice v Újezdě v neděli 3. června, v Horní Lhotě v neděli 10. června 2007. Pamatujme na děti, které se v tyto dny poprvé setkají se svátostným Spasitelem ve svých modlitbách, aby Boží milost, která jim bude dána nezůstala u nich ležet ladem, ale aby v síle této milosti rozvíjeli svůj náboženský život a Kristu zůstaly věrné. Děkuji upřímně a žehnám při této příležitosti všem svědomitým rodičům, našich farností, kteří jsou svým dětem příkladem a oporou v duchovním životě. Velmi si vážím jejich statečnosti, protože vím, jak náročné je v dnešní době předat dětem víru.

P. Jan Můčka

POŘAD BOHOSLUŽEB V KVĚTNU 2007 FARNOST ÚJEZD

1. května : Úterý Sv. Josefa, Dělníka	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za prarodiče Ďulíkovy, Drgovy, Čurečkovy, rodinu Špotákovu a Veroniku Za rodiče Fojtů, syna Stanislava, dva zetě, rodiče Stružkovy a duše v očištění
2. května : Středa Sv. Atanáše, biskupa a učitele církve	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Josefa Kubíčka, rodiče Kubíčkovy, vnuka, duše v očištění, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Za + rodiče Lysáčkovy, Bližňákovy, jejich + děti, duše v očištění, pomoc Boží a ochranu pro živou rodinu
3. května : Čtvrtek Sv. Filipa a Jakuba, apoštolů	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Mozgovy, jejich rodiče a dar zdraví pro živou rodinu Za rodiče Běloňovy, syna Antonína, rodiče Daňkovy a Františku Smolkovu
4. května : Pátek První pátek v měsíci květnu	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za rodiče Pechancovy, jejich rodiče, duše v očištění, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu Za Františku a Aloise Janíkovy, duše v očištění a živou rodinu
5. května : Sobota Ferie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + rodiče Kráčalíkovy, Mozgovy, jejich děti a duše v očištění Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní, s prosbou o pomoc do dalších let, za živou a + rodinu
6. května : Neděle 5. neděle velikonoční Sv. Jana Sarkandera	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.: 14.30 VP.:	Za + rodiče Hyblovy, syna Petra, dceru Marii, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za Vlastimilu Mikešovu, duše v očištění a celou rodinu Za Stanislava Strušku a Boží požehnání pro celou rodinu Za + Františka Machů, dvoje + rodiče, duše v očištění, Boží ochranu a pomoc pro živé rodiny Za živé i + šedesátníky z Vysokého Pole
7. května : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za + rodiče Barcůchovy, syna Stanislava, jejich rodiče, sourozence a duše v očištění
8. května : Úterý Panny Marie, Prostřednice všech milostí	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Stanislava Fojtů, + rodiče z obou stran, dar zdraví, ochranu P. Marie a dary Ducha svatého pro živou rodinu Za + Františka Machuču, rodiče z obou stran, jejich děti a Boží požehnání pro živou rodinu
9. května : Středa Ferie	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Marii a Františka Machů, jejich rodiče, rodiče Šimákovy, děti, manžely Roščanské a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Kozubíkovy, syna, dvoje prarodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
10. května : Čtvrtek Ferie barva bílá, 406,407	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za živou rodinu, dar zdraví, Boží pomoc a ochranu Panny Marie Za Karla Šuláka (20. výročí úmrtí), manželku, jejich příbuzné, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
11. května : Pátek Ferie	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za Josefa a Ludmilu Kamenčákovy, rodiče Frýželkovy, Šimonů a dar zdraví pro živé rodiny Za + Karla Váňu, jeho + maminku Annu a duše v očištění
12. května : Sobota Ferie	6.30 Új.:	Za rodiče Zvonkovy, stařečky, duše v očištění a živou rodinu Zvonkovu
13. května : Neděle 6. neděle velikonoční Panny Marie Fatimské	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.:	Za Marii a Karla Barcuchovy, jejich rodiče, sourozence a duše v očištění Za + Ludmilu Belžíkovu, jejího manžela a rodiče z obou stran Za + Josefa Žáka, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu

	9.45 Új.: 11.00 Pl.: 14.30 Lo.:	Za farníky (sv. křest) Za + rodiče Marcaníkovy, syna, zetě, snachu a františku Smolkovu Za + rodinu Petrášovu, Váňovu a Ambrůzovu
14. května: Pondělí Sv. Matěje, apoštola	17.35 Új.:	Za rodiče Kráčalíkovy, syna Josefa, manžely Buriánkovy a dar zdraví pro živou rodinu
15. května : Úterý Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Kořenkovy, syna Františka, dar zdraví a Boží požehnnání pro celou rodinu Za + rodiče Častulíkovy, syna Františka, snachu Marii a Boží ochranu pro živou rodinu
16. května : Středa Sv. Jana Nepomuckého	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Vladimíra Zichu, dceru Leničku, rodiče Zichovy a dar zdraví pro živou rodinu Za rodiče Mikulkovy, vnučku Irenu, syna Aloise, snachu, + příbuzné, duše v očištění a živou rodinu
17. května : Čtvrtek Slavnost NANEBEVSTOU-PENÍ PÁNĚ	6.30 Új.: 17.35 Új.: 19.00 Dr.: 19.15 Sl.:	Za + rodiče Matušincovy, Machů, dva švagry, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu Za + rodiče Marcaníkovy, dva syny, tři dcery, jejich manžele, manželky a děti, za Františku Marcaníkovu, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu Za + Stanislava a Marii Petru a živou rodinu
18. května : Pátek Ferie	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Rumanovy, + děti a rodinu a Boží ochranu pro živé rodiny Za Františka Elšíka, živou a + rodinu Elšíkovu
19. května : Sobota Ferie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Lenku Žáčkovu, Vlastu Mikulkovu, Miroslava Žáčka, duše v očištění a Boží ochranu pro živou rodinu Za + Zdeňka Hrbáčka, dar zdraví a pomoc Boží pro živou rodinu
20. května : Neděle 7. neděle velikonoční Pouť včelařů na Sv. Hostýně	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.: 14.30 VP.:	Za + Marii a Josefa Kovaříkovy a duše v očištění Za + rodinu Poláchovu, Kovařovu a Boží požehnnání pro celou živou rodinu Za živé a +členy hasičského sboru z Drnovic s prosbou o ochranu Panny Marie Za + Stanislava Barcucha (výroční mše svatá) Za živé i zemřelé sedmdesátníky z Vys. Pole
21. května: Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za + rodinu Pavelkovu, Zvončákovu, dar zdraví a Boží pomoc pro živou rodinu
22. května : Úterý Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + Antonína Fojtíka a rodiče z obou stran Za + rodiče Machů, vnuka, + rodiče Zichovy, děti, + stařečky z obou stran, dar zdraví a Boží požehnnání pro živou rodinu
23. května : Středa Ferie	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Stanislava Zvonka, rodiče z obou stran, sourozence, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnnání pro živou rodinu Za Vilmu a Karla Kolaříkovy, živou a + rodinu Kolaříkovu a Kozubíkovu
24. května : Čtvrtek Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + rodiče Šlížkovy a živou rodinu Za + Jana Pavelku, rodiče z obou stran, bratra, švagrovou, Františka Zichu, Josefa Kořenka, duše v očištění, pomoc a ochranu Boží pro živé rodiny
25. května : Pátek Ferie	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Žáčkovy, jejich vnuka Rostislava a Boží požehnnání pro živou rodinu Za + rodiče Malotovy, Vojtěcha Kováře, dceru Annu, manžele Kolaříkovy a Boží požehnnání pro živou rodinu
26. května : Sobota Sv. Filipa Neriho, kněze	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Františku a Aloise Buriánkovy, prarodiče a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Pomykalovy, dar zdraví a Boží požehnnání pro živé rodiny
	7.00 Új.:	Za Josefa Kráčalíka, rodiče a celou živou rodinu

27. května : Neděle Slavnost SESLÁNÍ SVATÉHO DUCHA	8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.: 11.0 Pl.:	Za + Josefa Janoše, duše v očištcí, živou a + rod. Za + rodiče Stružkovy, sourozence, rodiče z obou stran, duše v očištcí a dar zdraví pro živou rodinu Za + Jana Černobilu, syna Petra, + rodiče a sourozence, duše v očištcí a Boží ochranu pro živou rodinu Za + Marii Marcaníkovu, živou rodinu a duše v očištcí
28. května : Pondělí	17.35 Új.:	Za + Jana Barcucha, dvoje rodiče a jejich děti
29. května : Úterý Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za + Ludmilu a Františka Machů, manžele Svobodníkovy, duše v očištcí a živou rodinu Za + rodiče Štružkovy, Vladimíra Jordána, Antonína Knotka, Marii Šašinovu, duše v očištcí a Boží požehnání pro živou rodinu
30. května : Středa Sv. Zdislavy	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Barcuchovy, + syna a duše v očištcí Za + rodiče Urbanovy, Mozgovy a Boží požehnání pro živou rodinu
31. května : Čtvrtek Svátek Panny Marie Navštívení	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za živou a + rodinu Mačkovu Za + Jarmilu Urbanovu, rodiče, celou + rodinu Častulíkovu a ochranu P. Marii pro živou rodinu

FARNOST HORNÍ LHOTA

3. května : Čtvrtek Sv. Filipa a Jakuba, apostolů	16.00	Za + rodiče Záhorovské, Fiedorovy, celou + rodinu, duše v očištcí, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
4. května : Pátek První pátek v měsíci	17.30	Za + rodiče Majzlíkovy a živou rodinu
5. května : Sobota Ferie	17.30	Za členy živého růžence
6. května : Neděle 5. neděle velikonoční Sv. Jana Sarkandera	6.55 9.30	Za Marii a Květoslava Nášelovy, jejich rodiče, sourozence, duše v očištcí a celou živou rodinu Za živé a + členy hasičského sboru ke cti sv. Floriána
10. května : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + rodiče Poláchovy, syna Františka, sestru Jaroslavu a celou živou rodinu
12. května : Sobota Ferie		DĚKANÁTNÍ POUŤ NA VELEHRADĚ za obnovu rodin a nová kněžská povolání
13. května : Neděle 6. neděle velikonoční Panny Marie Fatimské	6.55 9.30	Za + Anežku a Josefa Šenovské, duše v očištcí, živou a + rodinu Za + rodiče Pláškovy, syna Vincence a Boží ochranu pro živou rodinu
17. května : Čtvrtek Slavnost NANEBE- VSTOUPENÍ PÁNĚ	7.00 16.00	Za + rodiče Martincovy, syna Miroslava, vnuka, Boží pomoc a ochranu pro celou rodinu Za dar zdraví a požehnání pro jistou rodinu
19. května : Sobota Ferie	17.30	Za + rodiče Boráňovy, syna, duše v očištcí a živou rodinu
20. května : Neděle 7. neděle velikonoční Pouť včelařů na Sv. Hostýně	6.55 9.30	Za Františka Katauera, rodiče Katauerovy, Váňovy, celou živou a + rodinu Za farníky (sv. křest)
24. května : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + Josefa Vaněčku, rodiče, děti s rodinami, + rodinu Krajíčkovu a Kolaříkovu

26. května : Sobota Sv. Filipa Neriho, kněze	17.30	Za Boženu Majzlíkovu, Josefa Demla, celou živou a + rodinu
27. května : Neděle Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO	6.55 9.30	Za Marii a Františka Sanytrákovy Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní k životnímu jubileu a za Boží ochranu pro celou živou rodinu
31. května : Čtvrtek Svátek Navštívení P M	16.00	Za rodiče Šenovské, zetě, rodiče Majerikovy a Boží ochranu pro celou živou rodinu

KVÍZ NA MĚSÍC KVĚTEN - O PANNĚ MARIÍ

- 1. Kdo oznámil Panně Marii, že se má stát matkou Božího Syna?**
 - a) Tři králové
 - b) Archanděl Gabriel
 - c) Svatý Josef
- 2. Které měsíce jsou zasvěceny Panně Marii?**
 - a) Srpen a září
 - b) Květen a listopad
 - c) Květen a říjen
- 3. Jak se jmenovala příbuzná, kterou šla Panna Maria navštívit do hor?**
 - a) Alžběta
 - b) Anežka
 - c) Anna
- 4. Proč putovala Panna Maria s Josefem do Betléma, když se měl Ježíš narodit?**
 - a) Protože Josef měl v Betlémě dům
 - b) Protože tam museli kvůli sčítání lidu
 - c) Protože chtěli mít blíž do Jeruzaléma
- 5. S kým se setkali Panna Maria a Josef, když přinesli malého Ježíše do chrámu?**
 - a) S pastýři
 - b) S farizeji a zákoníky
 - c) Se Simeonem a Annou
- 6. Ve kterém městě se Ježíš ztratil, když mu bylo 12 let?**
 - a) V Jeruzalémě
 - b) V Nazaretě
 - c) V Kafarnau
- 7. Kde Panna Maria požádala Ježíše, aby udělal první zázrak?**
 - a) V Naimu
 - b) V domě představeného synagogy, Jaira
 - c) Na svatbě v Káně Galilejské
- 8. Komu Ježíš svěřil svou Matku, když umíral na kříži?**
 - a) Sv. Josefovi
 - b) Apoštolu Janovi
 - c) Apoštolu Petrovi

9. Modlitba růžence má čtvero tajemství, a to:

- a) radostné, svící, smutné a vítězné
- b) děkovné, pochodní, bolestné a slavné
- c) radostné, světla, bolestné a slavné

10. Jak se jmenují litanie, které jsou věnovány Panně Marii?

- a) Mariánské
- b) Loretánské
- c) Luteránské

(Převzato z publikace: Smahel, R., Trochtová, L., Katechetické hry pro děti a mládež, Olomouc 1998)

Připravila G. Pavelková

Vaše odpovědi i se svým jménem odevzdejte do 20. 5. 2007 do pokladničky v kostele. Ze správných odpovědí bude vylosován jeden výherce, který obdrží sladkou odměnu.

Správné odpovědi z dubnového měsíčníku:

1-I, 2-D, 3-F, 4-E, 5-K, 6-H, 7-L, 8-C, 9-A, 10-B, 11-G, 12-J **Správní luštitelé :** Vaňková Barbora, Jan Kořenek, Jakub Kořenek, Adéla Hlavicová, Ludmila Mikulková, Dorota Justová, Eliška Zvonková, Veronika Machů, David Zvončák, Tomáš Martinka.

Vaše odpovědi i se svým jménem odevzdejte do 20. 5. 2007 do pokladničky v kostele. Ze správných odpovědí bude vylosován jeden výherce, který obdrží sladkou odměnu.

ZPRÁVY A INFORMACE

Velikonoční vystoupení SPS Janáček Luhačovice u příležitosti instalace nových digitálních varhan v kostele sv. Rocha ve Slopném. Začátek v 17.30 v neděli 6. května 2007. V programu zazní sbory L. Janáčka, a výběr z duchovní hudby různých období převážně s velikonoční tematikou. Vstupné dobrovolné.

Skupiny úklidu v Újezdské farnosti. Brzy po mém příchodu do Újezda jsme zavedli v našich kostelích skupiny žen, které se střídají v úklidu našich kostelů. Léta běží a nám přibývají. S přibývajícím věkem bohuže ubývá sil, a tak mnohé z žen, které rády a obětavě podle rozpisu přicházely, aby jejich přičiněním byl dům Boží na neděli důstojně připravený a čistý, dnes již tuto službu konat nemohou a některé už mezi námi ani nejsou. Na všechny vzpomínáme ve svých modlitbách. V současné době je třeba skupiny doplnit. Nerad bych zmenšil jejich počet, aby zátěž nebyla příliš velká. Proto prosím zvláště Vás, mladší sestry v Kristu, abyste se přihlásili - pokud ještě nejste zapojeny v některé z našich kostelů. Všem ženám předem upřímně děkuji za jejich ochotu k této službě.

Poděkování. Máme za sebou největší a nejdůležitější svátky církevního roku velikonoce. Oslava těchto svátků je náročná jak pro kněze, tak pro aktivní věřící, kteří každoročně přispívají k důstojnému průběhu oslav velikonoce, ať už přípravou kostelů - jejich úklidem, výzdobou, nebo liturgickými službami. Všem těmto svým farníkům za jejich obětavou pomoc, jakož i všem, kteří přispívají na údržbu a výzdobu kostelů finančně upřímně Pán Bůh zaplatí

P. Jan

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelech újezdské farnosti
v měsíci květnu 2007:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
5.5.:	3.	7.	9.
12.5.:	4.	8.	10.
19.5.:	5.	9.	11.
26.5.:	6.	10.	12.

ŽIVOT FARNOSTÍ (www.rkf-ujezd.info, www.rkf-hornilhota.info) Měsíčník farností.
Vydává: Římskokatolický farní úřad pro potřebu svých farníků v Újezdě a v Horní Lhotě.

Adresa redakce:

Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5,
tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599;
e-mail: rkf.ujezd@volny.cz nebo: rkf.hornilhota@volny.cz.

Členové redakční rady Újezd:

Marcela Machů, Mgr. Gabriela Pavelková, Mgr. Vladimír Měřínský, RNDr. Dagmar Kořenková, Ing. Vladimír Kořenek, Mgr. Tomáš Just a Pavel Heinz.

Členové redakční rady Horní Lhota:

Mgr. Eva Řeháková, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich.

Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů. Pro farníky zdarma.